

Sbírka zákonů republiky Československé

Částka 28.

Vydána dne 26. listopadu 1956

Cena 50 haléřů

OBSAH:

53. Nařízení o zvýšení některých důchodů z důchodového zabezpečení.**53.****Vládní nařízení**

ze dne 16. října 1956

o zvýšení některých důchodů z důchodového zabezpečení.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 6 odst. 3 zákona č. 102/1951 Sb., o přebudování národního pojištění:

§ 1.**Účel nařízení.**

Příznivé výsledky budovatelského úsilí pracujících umožňují, aby v souladu se socialistickou zásadou neustálého zvyšování životní úrovně lidu byly zvýšeny některé důchody z důchodového zabezpečení.

Oddíl první.**Zvýšení důchodů z národního pojištění od 1. prosince 1956.****§ 2.****Zvýšení starobních a invalidních důchodů ze zaměstnaneckého pojištění.**

(1) Starobní a invalidní důchody ze zaměstnaneckého pojištění, které nedosahují částky 350 Kčs měsíčně, se zvyšují o 10 %, nejmeně však na částku 350 Kčs měsíčně. Vznikl-li však nárok na starobní důchod po 31. prosinci 1951 ze zaměstnaneckého pojištění, které netrvalo déle než 10 let, zvyšuje se důchod

na 300 Kčs měsíčně, nedosahuje-li této částky; to platí též o invalidním důchodu, pokud nárok na tento důchod nevznikl pracovním úrazem (nemocí z povolání) nebo před dosažením 30. roku věku zaměstnance.

(2) Starobní a invalidní důchody, které byly přiznány horníkům a nedosahují částky 600 Kčs měsíčně, se zvyšují o 10 %, nejmeně však na částku 600 Kčs měsíčně.

(3) Za horníky se pro účely tohoto nařízení považují osoby, kterým vznikl nárok na důchod

a) po 31. prosinci 1946 podle předpisů o hornickém pensijním pojištění nebo o důchodovém pojištění horníků;

b) před 1. lednem 1947, jestliže byly zaměstnány v hornictví alespoň 15 let nebo alespoň polovinu pojištěné doby nebo bezprostředně před vznikem nároku na důchod alespoň 5 let; podmínka doby zaměstnání se považuje za splněnou, vznikla-li invalidita horníka pracovním úrazem (nemocí z povolání) nebo před dosažením 30. roku věku.

§ 3.**Zvýšení vdovských důchodů.**

(1) Důchody vdov (družek) po zaměstnancích nebo po poživatelích starobních nebo invalidních důchodů ze zaměstnaneckého pojištění, které nedosahují částky 280 Kčs měsíčně, se zvyšují o 10 %, nejmeně však na částku 280 Kčs měsíčně.

(2) Důchody vdov (družek) po hornících (§ 2 odst. 3), které nedosahují částky 350 Kčs měsíčně, se zvyšují o 10 %, nejméně však na částku 350 Kčs měsíčně.

(3) Zvýšení důchodu podle odstavců 1 a 2 náleží jen vdově (družce), která je invalidní nebo pečuje alespoň o 1 dítě, na něž se poskytuje výchovné, nebo dosáhla věku 50 let anebo dosáhla věku 45 let a vychovala alespoň 2 děti.

§ 4.

Zvýšení starobních a invalidních důchodů přiznaných z jiného než zaměstnaneckého pojištění.

Starobní a invalidní důchody přiznané z jiného než zaměstnaneckého pojištění, které nedosahují částky 300 Kčs měsíčně, a jde-li o vdovské důchody (důchody družek), částky 280 Kčs měsíčně, mohou být zvýšeny v případech hodných zřetele na návrh odboru sociálního zabezpečení rady okresního národního výboru až na uvedené částky, jsou-li příjemci těchto důchodů nemajetní a trvale neschopni práce a nemají-li nikoho, kdo by byl povinen jim poskytovat výživu, zejména bydlí-li ve městě.

Oddíl druhý.

Zvýšení důchodů z národního pojištění od 1. ledna 1957.

§ 5.

Zvýšení starobních a invalidních důchodů ze zaměstnaneckého pojištění.

(1) Starobní a invalidní důchody ze zaměstnaneckého pojištění, které činí aspoň 350 Kčs měsíčně, avšak nedosahují částky 600 Kčs měsíčně, se zvyšují o 10 %, nejvýše však na částku 600 Kčs měsíčně. Vznikl-li však nárok na starobní důchod po 31. prosinci 1951 ze zaměstnaneckého pojištění, které netrvalo déle než 10 let, zvýšení nenáleží; to platí též o invalidním důchodu, pokud nárok na tento důchod nevznikl pracovním úrazem (nemocí z povolání) nebo před dosažením 30. roku věku zaměstnance.

(2) Starobní a invalidní důchody, které byly přiznány horníkům (§ 2 odst. 3) a činí aspoň

600 Kčs měsíčně, avšak nedosahují částky 800 Kčs měsíčně, se zvyšují o 10 %, nejvýše však na částku 800 Kčs měsíčně.

§ 6.

Zvýšení vdovských důchodů.

(1) Důchody vdov (družek) po zaměstnancích nebo po poživatelích starobního nebo invalidního důchodu ze zaměstnaneckého pojištění, které činí aspoň 280 Kčs měsíčně, avšak nedosahují částky 350 Kčs měsíčně, se zvyšují o 10 %, nejvýše však na částku 350 Kčs měsíčně. Zvýšení důchodu však nenáleží vdově

- a) po zaměstnanci, který zemřel po 31. prosinci 1951 a jehož zaměstnanecké pojištění netrvalo déle než 10 let,
- b) po poživateli starobního důchodu, vznikl-li nárok na starobní důchod po 31. prosinci 1951 ze zaměstnaneckého pojištění, které netrvalo déle než 10 let; to platí též, jde-li o vdovu po poživateli invalidního důchodu, pokud nárok na tento důchod nevznikl pracovním úrazem (nemocí z povolání) nebo před dosažením 30. roku věku zaměstnance.

(2) Důchody vdov (družek) po hornících (§ 2 odst. 3), které činí aspoň 350 Kčs měsíčně, avšak nedosahují částky 420 Kčs měsíčně, se zvyšují o 10 %, nejvýše však na částku 420 Kčs měsíčně.

§ 7.

Ustanovení tohoto oddílu se nevztahují na důchody, které byly zvýšeny podle ustanovení prvního oddílu tohoto nařízení.

Oddíl třetí.

Zvýšení zaopatřovacích požitků vojenských a válečných poškozců a obětí války a fašistické persequce, vyměřených podle zákona č. 164/1946 Sb.

§ 8.

Zvýšení zaopatřovacích požitků invalidů.

(1) Zaopatřovací požitky invalidů [§ 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 164/1946 Sb.] s příplatkem na rodiče (§ 22 téhož zákona) a s příplat-

kem k důchodu (čl. III zákona č. 242/1949 Sb.), které byly přiznány za snížení výdělečné schopnosti činící alespoň 65 % a nedosahují částky 350 Kčs měsíčně, se zvyšují na tuto částku.

(2) Zaopatřovací požitky invalidů, které byly přiznány obětem boje proti fašismu (odstavec 3) za snížení výdělečné schopnosti činící alespoň 65 %, se zvyšují na částku 600 Kčs měsíčně; invalidům se snížením výdělečné schopnosti alespoň o 95 % se poskytuje k zvýšenému důchodu osobní přírůstek ve výši 400 Kčs měsíčně.

(3) Za oběti boje proti fašismu se považují osoby, kterým byly přiznány zaopatřovací požitky

- a) jako bojovníkům za svobodu a obětem persekuce (§ 2 odst. 1 písm. c) až h) a § 2 odst. 1 písm. n) ve spojení s ustanoveními písm. f) až h) zákona č. 164/1946 Sb.),
- b) jako příslušníkům mezinárodních brigád (§ 2 odst. 5 zákona č. 164/1946 Sb.) a
- c) jako příslušníkům Rudé armády (§ 81 zákona č. 76/1922 Sb., o vojenských požitcích zaopatřovacích).

(4) Ustanovení odstavce 1 platí též pro vojenské požitky zaopatřovací přiznané účastníkům bojů za nezávislost a osvobození Československé republiky podle § 81 zákona č. 76/1922 Sb., o vojenských požitcích zaopatřovacích.

§ 9.

Zvýšení vdovských zaopatřovacích požitků.

(1) Vdovské zaopatřovací požitky, které nedosahují částky 280 Kčs měsíčně, se zvyšují na tuto částku. Vdovskými zaopatřovacími požitky se rozumějí vdovské důchody (§§ 34 až 40 zákona č. 164/1946 Sb.) se zvyšovacím příplatkem, zvláštním příplatkem a přírůstkem k důchodu (§§ 42, 43 a 57 zákona č. 164/1946 Sb.), jakož i s přírůstkem k důchodu podle čl. III zákona č. 242/1949 Sb.

(2) Zaopatřovací požitky vdov po obětech boje proti fašismu (§ 8 odst. 3), které nedo-

sahují částky 420 Kčs měsíčně, se zvyšují na tuto částku.

(3) Ustanovení odstavce 1 platí též pro vojenské zaopatřovací požitky vdov (družek) po osobách uvedených v § 8 odst. 4

(4) Zvýšení vdovských zaopatřovacích požitků podle předchozích odstavců náleží jen vdově (družce), která je invalidní nebo pečuje alespoň o 1 dítě, na něž se poskytuje sirotčí důchod (výchovné), nebo dosáhla věku 50 let anebo dosáhla věku 45 let a vychovala alespoň 2 děti.

Oddíl čtvrtý.

Ustanovení společná a závěrečná.

§ 10.

(1) Podle tohoto nařízení se zvyšují důchody a zaopatřovací požitky (dále jen „důchody“), na něž nárok vznikl nebo vznikne do 31. prosince 1956.

(2) Za součást důchodu se nepovažují pro účely zvýšení důchodů podle tohoto nařízení zvýšení důchodu za ztrátu výdělečné schopnosti způsobenou pracovním úrazem (nemocí z povolání), výchovné, zvýšení pro bezmocnost a ošetrovací a slepecký příplatek.

(3) Pobírá-li táž osoba dva nebo více důchodů z důchodového zabezpečení nebo jemu obdobného veřejného zaopatření anebo dojde-li k souběhu takových důchodů až za účinnosti tohoto nařízení, považuje se pro účely tohoto nařízení úhrn vyplácených důchodů za jeden důchod. Do úhrnu důchodů se nevčítá úrazový důchod a důchod z důchodového připojištění. Byl-li jeden z důchodů před jejich souběhem zvýšen, zaniká nárok na zvýšení tohoto důchodu dnem souběhu. Platí-li pro zvýšení jednotlivých důchodů tvořících úhrn různá ustanovení tohoto nařízení, použije se ustanovení pro důchodce příznivějších.

(4) Má-li důchodce výdělek, pro který se důchod krátí, posuzuje se nárok na zvýšení důchodu podle nekráceného důchodu; pro částku, o kterou se důchod zvyšuje podle tohoto nařízení, neplatí předpisy o krácení důchodu při souběhu s výdělkem.

(5) Zvýšený důchod náleží ode dne splatnosti důchodové splátky.

§ 11.

Důchody vyplácené do ciziny se zvyšují podle tohoto nařízení, je-li mezistátními úmluvami zajištěna vzájemnost.

§ 12.

Státní úřad důchodového zabezpečení může činit opatření k odstraňování tvrdostí, které by se vyskytly při provádění tohoto nařízení.

§ 13.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. prosince 1956 s výjimkou ustanovení oddílu druhého, jež nabývají účinnosti dnem 1. ledna 1957; provede je předseda státní komise důchodového zabezpečení.

Široký v. r.
